

Du Thản Chi nói:

-Tại hạ nhất định xong việc sẽ trở lại ngay.

A Tử khẽ thở dài nói:

- Thôi người đi đi!

Du Thản Chi đi vài bước rồi quay lại nói:

- A Tử chỉ có mình cô nương...

A Tử ngắt lời:

- Ta ở đây không đi đâu hết. Chắc cũng chẳng có điều gì đáng ngại. Người đi mau rồi trở lại đây!

Du Thản Chi nghĩ bụng:

- Sau khi mình bỏ được cái đầu sắt ra rồi, A Tử đã đui mắt, không nhận ra được mình nữa. Từ đó trở đi mình yên chí ở với nàng lâu dài không còn lo sợ gì nữa, thì trên đời này còn có gì khoái lạc hơn?

Du Thản Chi nghĩ vậy, trở gót chạy như bay về phía trước.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI

GẶP XUÂN THU LẠI ĐƯỢC BUÔNG THA

Du Thản Chi định tìm vào một thị trấn kiếm thợ sắt để tháo đầu.

Gã nghĩ đến chuyện tháo đầu sắt mà rùng mình. Nhưng hy vọng được ở với A Tử và để nàng nhận mình là chương môn phái Cực Lạc thì dù đau đớn đến đâu gã cũng cố mà chịu đựng.

Du Thản Chi chạy được mấy dặm trước mắt chỉ thấy một cánh đồng bát ngát hoang vu tịch mịch, không biết phương nào đi về thị trấn.

Trong lòng rất xao xuyến, gã vội chạy lên trên gò đất cao để nhìn ra bốn mặt. Gã thấy về phía Đông Bắc dường như có khói lửa bốc lên liền theo về phía đó chạy đi. Đi chừng được hơn một dặm, bỗng nghe có thanh âm phụ nữ gọi:

- Xuân Thu ca ca! Ca ca giận ai mà không nhìn nhận gì đến tiểu muội nữa? Tiếng nói rất rành rọt. Du Thản Chi nghe thấy run lên, vội tiến vào ẩn trong đám cỏ rậm bên đường, trong lòng lo lắng vô cùng.

Tiếp theo gã lại nghe tiếng Đinh Xuân Thu quát tháo:

- Bước ngay!

Tiếng quát nghe rất gân, Du Thản Chi lại càng bở vía, không dám thở mạnh. Gã ngó ra ngoài xa thì thấy tay áo Đinh Xuân Thu đứt cụt một miếng, sắc mặt hần xám đen đang tiến lại. Phía sau lão là mục Diệp Nhị Nương lẳng lơ đang rượt theo.

Du Thản Chi thấy Đinh Xuân Thu, gã sợ quá nhắm mắt lại, chỉ mong lão đi lướt qua, may ra mình nấp trong đám cỏ rậm không bị lão nhìn thấy.

Gã có ngờ đâu mình đã hấp thụ chất kịch độc của con Băng tâm. Những chất độc chứa chất trong mình gã còn nhiều hơn cả Đinh Xuân Thu, và gã thành "con người độc".

Đinh Xuân Thu suốt đời nghiên cứu và sử dụng chất độc, lão chỉ liếc qua bụi cỏ mà trong đó có con trùng độc ẩn nấp lão cũng biết ngay, huống chi trong người Du Thản Chi lại chứa chất kịch độc của con Băng tâm.

Đinh Xuân Thu đi tới gần chỗ gã nấp liền dừng lại, mặt lộ vẻ ngờ vực. Lúc đó Đinh Xuân Thu chưa biết là Du Thản Chi ẩn mình trong bụi cỏ. Lão vừa thấy có vật âm hàn lạnh lẽo ở phía trước nên tiến lại mà thôi. Lão còn sợ mình kinh động làm cho vật đó chạy mất, mà trong mình không có Bích ngọc vương đỉnh để bắt những loài có nọc độc. Vì thế lão lộ vẻ trì nghi không quyết đoán.

Du Thản Chi lặng nghe một lúc không thấy động tĩnh gì lại mở mắt ra... Du Thản Chi vừa mở mắt, đã nhìn thấy Tinh Tú lão quái đứng cách mình không đầy năm thước. Gã sợ quá bất giác run lên bần bật. Vì gã run mà bụi cỏ cũng lung lay. Đinh Xuân Thu trong lòng rất kinh hãi. Lão cho đó là một giống kỳ độc to lớn, nên không dám hành động khinh xuất.

Diệp Nhị Nương thấy Đinh Xuân Thu đứng lại, mục cũng dừng bước hỏi:

- Xuân Thu ca ca! Ca ca có muốn đem lại hoà khí với tiểu muội không? Oan gia ơi! Oan gia có biết người ta đem thương ngày nhớ đến thế nào không?

Đình Xuân Thu không thèm quay đầu lại. Mắt lão chiếu ra những tia sáng âm u nhìn chằm chặp vào đám cỏ rậm.

Hồi lâu, đột nhiên Đình Xuân Thu dơ ngón tay lên búng ba cái. Ba viên sắc vàng lọt to bằng đầu ngón tay bay vào đám cỏ rậm.

Diệp Nhị Nương thấy Đình Xuân Thu búng ba viên đó, xám mặt lại. Mụ muốn nói mà cứng lưỡi không nói ra lời, lùi lại luôn mấy bước.

Du Thản Chi ở trong bụi cỏ trông rất rõ ràng. Tuy gã không biết ba viên sắc đó là gì nhưng cũng chắc là vật rất độc. Trong lòng gã càng kinh hãi và càng run mạnh hơn trước.

Ba viên thuốc vàng nối đuôi nhau rớt xuống. Một viên chính trúng vào đầu sắt Du Thản Chi đánh cách một cái rồi bốc lửa cháy biến thành một thứ khói vàng. Lập tức gã nghĩ thấy một mùi khác lạ, nhưng không có cảm giác thấy gì hết. Viên thứ hai rớt xuống bên mình cũng nổ cháy lên. Làn khói vàng loang dần ra và đi tới đâu là đám cỏ xanh biếc lập tức héo khô.

Du Thản Chi không biết làm thế nào thì viên thứ ba rớt xuống trúng mu bàn tay gã. Gã sợ quá run lên, viên thuốc cũng rớt đi. Nhưng gã thấy trên bàn tay mát rượi, ngoài ra không có cảm giác chi hết, gã mới yên tâm.

Gã ngoảnh đầu lại nhìn ra ngoài thì lại thấy vẻ mặt Đình Xuân Thu cực kỳ kinh hãi. Đồng thời gã nghe Diệp Nhị Nương hỏi bằng một giọng run run:

- Xuân Thu ca ca! Trong bụi cỏ có quái vật gì vậy? Sao ca ca bắn luôn ra ba viên "Diêm Vương hoá cốt hoàn" mà chỉ như viên đá chìm xuống đáy biển mất tăm chẳng ăn thua gì?

Đình Xuân Thu quay lại, vẻ mặt tức giận, trừng mắt nhìn Diệp Nhị Nương hỏi:

- Người dám biểu "Diêm Vương hoá cốt hoàn" của ta không lợi hại ư?

Diệp Nhị Nương lùi lại luôn mấy bước nói:

- Xuân Thu ca ca! Đừng nói đùa nữa!

Đình Xuân Thu bắn ra ba viên Hoá cốt hoàn không thấy hiệu quả gì chính lão cũng phải kinh hãi nghi ngờ.

Nguyên nhưng viên hoá cốt hoàn này nổ ra tan thành một đám khói vàng cực độc, nó chạm vào người là nóng như lửa đốt. Loại vật dù ghê gớm đến đâu cũng không chịu nổi. Không ngờ rớt xuống người Du Thản Chi, trong mình gã đây rẫy chất âm hàn kịch độc. Chất độc trong mình gã bao trùm hết cả những chất độc khác trên thế gian, nên bất luận chất độc nào cũng không làm gì được gã nữa.

Đình Xuân Thu không dám đến gần đám cỏ xem, trái lại gã lùi về phía sau một bước. Lão vung tay một cái, từ trong tay áo vọt ra hai điểm lửa xanh biếc. Hai chấm lửa này chia ra hai bên tả hữu bắn vào chỗ Du Thản Chi.

Đình Xuân Thu đột nhiên dơ ngón tay ra điểm. Hai chấm lửa bị chỉ lực thúc đẩy, thốt nhiên bốc lên ngọn lửa xanh lè rồi rớt xuống đất. Hai ngọn lửa bay nhanh về phía trước. Chớp mắt hai ngọn lửa hợp lại thành một cái vòng tròn rộng đến một trượng. Vòng lửa xanh biếc này chỉ cao hơn một tấc, nhưng cháy rất mau và chớp mắt lại thu nhỏ lại.

Diệp Nhị Nương đứng đằng xa trông thấy nói:

- Xuân Thu ca ca! Phép "Độc diễm sư hình" này không ngờ thần diệu đến thế! Bữa nay tiểu muội này rộng nhõn giới thêm ra được một chút.

Đình Xuân Thu lộ vẻ đắc ý nói:

- Dù con vật nấp trong bụi cỏ kia mình nó có bọc kim cương thì gặp lửa độc diễm này cháy vào cũng biến thành tro bụi.

Du Thản Chi núp trong bụi cỏ thấy ngọn lửa xanh biếc mỗi lúc một gần lại đã sợ hãi vô cùng! Gã nghe Đình Xuân Thu nói vậy lại càng khiếp sợ hơn, hai hàm răng đập vào nhau cầm cập.

Đình Xuân Thu nghe biết là người, lập tức quát hỏi:

- Ai? Sao không ra đi?

Du Thản Chi nghĩ bụng:

- Đã đến nước này dù trốn tránh cũng vô dụng. Nếu bị lửa đốt thành tro, há chẳng để A Tử vĩnh viễn chờ mình trong rừng đào đến mòn con mắt ?

Nghĩ vậy, gã đành đứng dậy, run sợ bước ra nói:

- Sư phụ! Đệ tử đây! Xin sư phụ dẹp trận lôi đình, đệ tử...

Đình Xuân Thu đột nhiên thấy Du Thản Chi vừa kinh hãi vừa mừng thâm vội hỏi:

- A Tử đâu?

Du Thản Chi lắc đầu đáp ấp úng:

- A Tử... Đệ tử không biết nàng... đi đâu.

Đình Xuân Thu vung chưởng đánh ra. Chưởng lực đẩy Du Thản Chi ra xa vòng lửa.

Giữa lúc ấy, vòng lửa độc co nhỏ lại rồi nổ đùng một tiếng, bốc cháy lên thành một cái cột lửa cao năm sáu thước cực kỳ mãnh liệt rồi tắt phụt đi. Lửa tắt rồi mà còn rít lên những tiếng kinh người.

Đình Xuân Thu nói:

- Lẽ ra ta đốt ngươi cháy thành tro bụi, nhưng ta tha chết cho. Sao ngươi không khấu đầu tạ ơn?

Du Thản Chi thấy cột lửa mãnh liệt thì trong lòng sợ hãi vô cùng, vội sụp lạy nói:

- Đa tạ sư phụ cho được sống sót!

Đình Xuân Thu thừa lúc Du Thản Chi lạy xuống, thò tay ra nắm huyết mạch môn gã. Du Thản Chi thất kinh la lên:

-

Sư phụ!

Đình Xuân Thu nắm được gã rồi. Chính ra gã không thể cự quậy, nhưng lúc hốt hoảng vừa bị nắm tay, gã co người lại một cái, một luồng chân khí từ huyết mạch môn xông ra.

Đình Xuân Thu cảm thấy lòng bàn tay đột nhiên giá lạnh tựa hồ như một luồng khí độc trút vào người lão. Lão sợ quá vội buông tay ra lùi lại một bước. Du Thản Chi cũng sợ hãi nhún cả chân tay, lại quì mọp xuống.

Đình Xuân Thu lúc mới gặp Du Thản Chi lần đầu đã biết trong mình gã chứa nhiều chất độc rất ghê gớm. Lúc này lão vừa động thủ cùng Mộ Dung Phục và Đoàn Diên Khánh là hai đại cao thủ tuyệt thế, liên tiếp sử dụng thuật Hoá công đại pháp. Mỗi lần vận dụng Hoá công đại pháp là một lần hao tổn nguyên khí và chất độc trong mình cũng giảm bớt đi. Vì thế nên chất độc chứa trong người lão hiện nay giờ lại càng kém Du Thản Chi hơn trước. Lão lập tức buông tay vì sợ hãi quá.

Du Thản Chi quì dưới đất đập đầu "bình bình" kêu van:

- Sư phụ tha mạng! Sư phụ tha mạng!

Đình Xuân Thu trong lòng trầm tĩnh, tuy lão sợ hãi mà không lộ ra ngoài mặt. Lão điểm chân trái một cái tung người lại trước Du Thản Chi nói:

- Lúc ngươi báỉ sư đã có lời tuyên thệ. Thế mà nay dám phản bội sư môn trốn đi, lại dụ dỗ luôn cả sư muội đem đi, mà ngươi còn xin tha mạng nữa ư?

Du Thản Chi vẫn sì xục lạy hoài.

Đình Xuân Thu nói:

- Thôi được! Ta tha mạng cho ngươi cũng không sao. Nhưng từ nay trở đi, ngươi không được thay lòng đổi dạ.

Du Thản Chi nói:

- Đệ tử không dám thế nữa.

Đình Xuân Thu nói:

- Ngươi thú thật đi! A Tử hiện ở đâu?

Giả tử Đình Xuân Thu hỏi việc khác thì Du Thản Chi nhất định nói thiệt, nhưng lão hỏi A Tử ở đâu, thì khi nào gã chịu nói! Gã chỉ cúi đầu lạng lẽ.

Đình Xuân Thu tức giận hỏi:

- Ngươi có muốn ta tha mạng không?

Lão co chân lên đạp vào đầu sắt của Du Thản Chi. Du Thản Chi bị lão lấy bàn chân dí đầu xuống, miệng không thể nói ra được.

Diệp Nhị Nương đứng đằng xa thấy "Độc điểm sư hình" của Đình Xuân Thu dốt lên mà chẳng thấy con quái vật nào bò ra, chỉ thấy một gã đầu sắt hình thù cổ quái thì trong lòng khôn xiết kinh hãi. Mụ chưa nhìn thấy Đình Xuân Thu đánh một cái không trúng, lùi lại phía sau mà chỉ nhìn thấy Du Thản Chi quì mọp khấu đầu, năn nỉ xin tha. Mụ liền tiến đến gần lại hỏi:

- Xuân Thu ca ca! Ca ca thu gã đầu sắt này làm đệ tử từ bao giờ?

Đình Xuân Thu ho lên hai tiếng chứ không trả lời.

Diệp Nhị Nương đã đến trước mặt Du Thản Chi. Mụ đưa ngón tay ra gõ vào cái đầu sắt "cốc cốc" mấy tiếng.

Du Thản Chi đầu đã bị chân Đinh Xuân Thu đập xuống như trái núi nhỏ nặng trăm cân đè lên. Gã tưởng chừng như sắp gãy xương sống, lại bị Diệp Nhị Nương gõ mạnh hai cái làm cho mắt gã hoa, rồi bất giác chân khí chạy ngược đường.

Diệp Nhị Nương không biết gã còn sống hay chết, đưa tay ra sờ vào cái đầu sắt. Không ngờ lúc này chân khí trong người gã tuôn ra thấm vào cái đầu sắt rất nhiều và đóng lại thành một làn băng mỏng. Tay mụ vừa đặt vào thấy lạnh toát, lập tức rút tay về đánh "soạt" một tiếng. Da lòng bàn tay mụ bị khí lạnh ở cái đầu sắt dính chặt. Mụ giựt mạnh quá đứt mất một mảng da.

Diệp Nhị Nương đau đớn vô cùng, nổi giận ùng ùng quát lên:

- Thằng lỏi đầu sắt này! Mi dùng tà pháp gì đây?

Mụ xoay tay đánh xéo ra một chưởng.

Đinh Xuân Thu thấy Diệp Nhị Nương động thủ, vội rút chân về.

Vật nặng đè lên đầu Du Thản Chi đột nhiên cất ra, người gã bật ngửa lên, vật lung xuống đất. Cái đầu sắt đập vào tảng đá đánh "choang" một tiếng. Cái lật này khéo sao tránh được chưởng của Diệp Nhị Nương.

Diệp Nhị Nương đánh một chưởng không trúng, lại tiến lên một bước phóng chưởng thứ hai ra.

Du Thản Chi thấy mụ yêu tinh này kêu Đinh Xuân Thu bằng ca ca nên không dám hất tay chống đỡ. Gã chỉ dùng hai tay để che những yếu huyệt rồi kêu lên:

- Sư phụ! Đệ tử quả không biết A Tử ở đâu, thật tình là thế!

Gã vừa nói dứt lời, đã bị Diệp Nhị Nương đánh trúng luôn ba chưởng. Người gã như cái hồ lô lăn đi mấy vòng.

Diệp Nhị Nương thấy đầu sắt gã này giá lạnh như băng. Chưởng lực mụ đánh ra, chớp mắt đã tiêu tan.

Diệp Nhị Nương đánh ba chưởng rồi, mụ vụt nhớ ra gã đầu sắt là đồ đệ Đinh Xuân Thu, mụ tự hỏi:

- Chưởng lực của mình bị tiêu tan một cách kỳ lạ như vậy, phải chăng cũng nằm trong thuật Hoá công đại pháp?

Mụ vừa kinh hãi vừa tức giận không dám động thủ nữa.

Du Thản Chi thở hồng hộc nói:

- Sư phụ! A Tử lạc lõng nơi đâu? Đệ tử thực tình không biết.

Đinh Xuân Thu cười nhạt nói:

- A Tử được người ãm đi, giờ nó ở đâu sao người lại không biết?

Du Thản Chi bị Đinh Xuân Thu chất vấn mấy câu này cứng họng không nói được nữa.

Gã lại thấy sư phụ dơ tay lên rồi từ từ chụp xuống thì chẳng còn hồn vía nào nữa, vội nói:

- Xin sư phụ tha mạng, đệ tử thực tình không biết A Tử lạc lõng nơi đâu?

Đình Xuân Thu từ từ hạ thấp tay xuống còn cách đỉnh đầu Du Thản Chi chừng ba bốn tấc, lão đột nhiên xoay cổ tay phóng chưởng ra ngoài đánh "sâm" một tiếng. Chưởng phong phóng ra làm cho mọi cây nhỏ cách đó bảy tám thước bị gãy.

Đình Xuân Thu quát hỏi:

- Chưởng này của ta nếu đánh vào đầu ngươi thì sẽ ra sao?

Du Thản Chi sợ hãi cứng lưỡi ấp úng nói:

- Đệ tử làm sao chịu nổi được... chưởng lực của sư phụ?

Đình Xuân Thu cười nhạt nói:

- Ta e rằng ca cái đầu sắt của ngươi cũng sẽ bị bẹp dúm.

Du Thản Chi nói:

- Đa tạ sư phụ đã mở lòng như đạo không đánh chết đệ tử.

Đình Xuân Thu hỏi:

- Mi không chịu nói A Tử hiện ở đâu thì ta tha thế nào được?

Du Thản Chi thở dài nói:

- Sư phụ! Xem chừng tính mạng của đệ tử đã rõ là chết dưới bàn tay sư phụ. Đệ tử... không còn biết nói sao được nữa.

Đình Xuân Thu sững sốt nhưng lão cười nói:

- Gã đầu sắt kia! Mi vốn người thành thực, chắc mi không lừa gạt ta.

Du Thản Chi nghe lão nói biết rằng có cơ sống sót, liền đập đầu lay nói:

- Khi nào đệ tử dám lừa dối sư phụ.

Đình Xuân Thu hỏi:

- Lúc ngươi làm lễ bái sư ta đã biểu A Tử gả cho mi làm vợ. Nay thị đã mù mắt, mi còn muốn lấy thị nữa không?

Du Thản Chi vội đáp:

- A Tử là một bậc thân tiên, đệ tử đâu dám mơ ước hão huyền.

Đình Xuân Thu cười nói:

- Mi đừng giả vờ nữa. Tuy mi đối với ta đã bất trung, nhưng ta vẫn tha cho mi. Vậy mi phải đưa ta gặp A Tử, nhất định đem thị gả cho mi.

Du Thản Chi biết rõ tấm lòng A Tử chỉ thích vị công tử giống Mộ Dung Phục. Nếu nàng biết người cứu nàng chỉ là thằng hề đầu sắt để cho nàng đánh mắng trước kia, tất nàng phải thất vọng, khi nào chịu cam tâm lấy mình?

Nghĩ vậy gã liền đáp:

- Thiệt tình đệ tử không biết A Tử ở đâu. Dù sư phụ có cần vạn cũng vô ích mà thôi.

Đình Xuân Thu tức quá! Giả tử mà lão không cần tìm ra chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh thì lúc này Du Thản Chi đã bị lão hạ độc thủ rồi. Mặt lão sa sầm, nhưng chỉ chớp mắt lão lại đổi giận làm vui cười:

- Thôi mi đứng dậy đi!

Du Thản Chi ngẩng đầu trông sư phụ vẫn ngần ngừ không dám đứng dậy.

Đình Xuân Thu lại giục:

- Ta đã bảo mi dậy thôi!

Bấy giờ gã mới đứng dậy.

Đình Xuân Thu phát tay áo một cái rồi nói:

- Mi đi đi! Mi đã là kẻ bất trung, ta không cần đến hạng đệ tử như mi nữa. Chưa dứt lời, người lão đã xẹt đi một cái rồi chớp mắt không trông thấy tung tích đâu nữa.

Du Thản Chi đứng ngẩn người ra một lúc rồi lắc đầu dương hai mắt nhìn về phía trước, quả không thấy Đình Xuân Thu đâu nữa. Cả Diệp Nhị Nương cũng mất tâm. Gã nghĩ bụng:

- Hay là ta nằm mơ?

Gã ngảnh đầu thấy ngay bên có một tảng đá lớn liền đập mạnh đến "bình" một cái. Gã thấy tay đau nhói mới biết không phải nằm mơ. Gã chạy theo mấy bước, gọi to:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng bốn bề vắng ngắt làm gì có người?

Gã lại nói:

-Sư phụ! Đệ tử xin nói để sư phụ hay chỗ A Tử ở.

Gã nói vậy là để thử xem, nếu Đình Xuân Thu còn quanh quẩn gần đó tất nhiên xuất hiện.

Gã nhìn bốn phía vẫn chẳng thấy ai, tự cho là diệu kế, liền gọi luôn mấy lần nữa vẫn chẳng thấy hồi âm.

Bấy giờ gã mới yên tâm, lẩm bẩm một mình:

- Thật trời thương ta mới khiến cho Đình Xuân Thu mở lòng từ thiện để ta còn được đến với A Tử.

Gã chỉ mong chóng tìm vào một thị trấn kiếm cách trừ khử cái đầu sắt, nên đi luôn một mạch hơn năm dặm đường, thì phía trước đã thấp thoáng một toà thị trấn. Du Thản Chi cởi bỏ áo ra quấn lên đầu, chỉ để lộ ra hai con mắt rồi lại chạy đi chừng hơn nửa dặm nữa thì thấy phía trước có hai người chạy tới.

Du Thản Chi nhận ra hai người này chính là Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng, thủ hạ của Mộ Dung công tử.

Gã giật mình kinh hãi, không tự chủ được, liền dừng chân lại.

Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng lướt qua như một dây khói.

Du Thản Chi tưởng thoát rồi thở phào một cái thì thốt nhiên có người vỗ vai hỏi:

- Ô! Làm sao ngươi phải quần kín cả đầu thế?

Du Thản Chi ấp úng đáp:

- Tại hạ... mắc chứng sợ gió.

Phong Ba ác nói:

- Tam ca! Hỏi đến gã làm chi? Chúng ta phải vượt theo mau lên chứ!

Bao Bất Đồng nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Gã lấy áo bịt đầu mà cước bộ coi chừng gấp rút, đầu phải người có bệnh. Đúng là thằng lỏi đầu sắt.

Du Thản Chi hai tay xua loạn lên, gã mở chiếc áo quần quanh đầu để lộ cái đầu sắt ra.

Bao Bất Đồng cười ha hả vỗ tay nói:

- Tứ đệ xem nhỡ lực của Tam ca thế nào?

Phong Ba ác đưa tay gạt Bao Bất Đồng ra nói:

- Tam ca phải cẩn thận!

Bao Bất Đồng tuy không sợ hãi gì, nhưng gã đã bị độc chưởng của Du Thản Chi làm cho khổ sở. Nghe Phong Ba ác nói, gã có ý bẽn lẽn, thuận thế lùi lại sau. Du Thản Chi lại muốn che áo lên đầu thì Bao Bất Đồng kêu lên?

- Thằng lỏi đầu sắt kia! Mi là "thần thánh" nơi đâu?

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Hai vị đại gia! Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt chẳng có chi đáng kể, sao hai vị còn nói giỡn hoài?

Bao Bất Đồng nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Tuyệt kỹ độc chưởng của mi đến Huyền Thông đại sư phái Thiếu Lâm còn không chịu nổi. Hai anh em ta đây khâm phục mi lắm. Lão Đinh Xuân Thu tuy võ học cao thâm, nhưng thiệt ra không đủ làm sư phụ mi. Vậy lai lịch mi thế nào nói cho chúng ta nghe đi.

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ có lai lịch gì đâu?

Bao Bất Đồng tiến về phía trước một bước. Phong Ba ác rút trong ống giấy ra một lưỡi dao trủy thủ, ánh sáng xanh lè. Gã cũng tiến lên một bước.

Du Thản Chi thấy trong tay Phong Ba ác có lưỡi dao trủy thủ thì trong bụng mừng thầm, vội nói:

- Đại gia! Tại hạ muốn mượn đại gia cái đó một chút có được không?

Phong Ba ác nghe gã nói vậy đột nhiên biến sắc. Y nghĩ rằng:

- Trên chốn giang hồ biết bao nhiêu là luận điệu khách sáo mà ngụ ý toàn là phản lại. Tỉ như câu: "Xin các hạ tứ giáo", "xin lãnh giáo mấy tuyệt chiêu của các hạ" đều đưa đến chỗ đánh nhau chí mạng. Gã này lại dùng chữ "mượn" thì cái vật "mượn" hoặc là một cánh tay một cái chân, có khi cả cái đầu nữa. Y nghĩ vậy trong lòng không khỏi kinh hãi liền hỏi lại:

- Mi muốn mượn cái gì?

Du Thản Chi dơ tay trở vào Phong Ba ác. Phong Ba ác lại càng sợ hơn, lùi lại một bước.

Bao Bất Đồng lên giọng the thé hỏi:

- Mi mượn cái gì, nói rõ ra?

Bao chưa dứt lời hai chân đột nhiên đã nhảy xéo sang một bên chạy vào trong đám cỏ rậm.

Bỗng thấy trong đám cỏ vọng ra hai tiếng kêu quái gở. Bao Bất Đồng lại nhảy vọt ra, mỗi tay xách một người.

Cả hai người bị Bao Bất Đồng lôi ra đều gắng sức cựa quậy, nhưng họ bị hai tay y nắm chặt chẳng khác gì những cái lưỡi câu bằng thép bám chặt lấy, thì còn cựa quậy sao cho thoát được.

Bao Bất Đồng chạy ra trước mặt Phong Ba ác rồi buông tay liệng hai người đó ra. Thân hình chúng đã vừa lặn xuống đất thì lập tức chân y đã đạp lên lưng họ.

© HQD

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA KẾT BẠN HIỀN, BA ÁC TẶNG ĐAO

Hai người này ngẩng đầu lên kêu gọi:

- Sư đệ! Động thủ mau đi!